

Az utolsó felvonás

Enyhe szellő borzolja akácsort a sétányon. Kellemes, kora őszi estének ígérkezik a mai. Mindjárt odaérek. A külvárosi kis színház épülete szinte belevész az éjszakába. Csak a bejáratnál szűrődik ki némi fény, jelezve az érkezőknek, hogy jó helyen járnak. Sikerült elkéssek, mert az előtérben már egy lélek sem volt. Meglehetősen régimódi itt a berendezés, a falakról szintén omladozik itt-ott a vakolat. Szürke homály takarja be a nézőtér kopott, vörös széksorait. Hideg, dohos a levegő idebent. Mire belépek a színpadon két sereg már egymással szemben áll, csörömpölnek a kardok és fegyverek. Megindul a támadás.

A teremben csak lézengek az emberek. Átlagos hétköznapi esti előadásnak ígérkezik. Ilyenkor csak a megátalkodott rajongók szoktak jönni. Minden tekintet a színpadra szegeződik, várakozás csillog a szemekben. Úgy tűnik, a közönséget egy cseppet sem zavarja, hogy százszor látták már a darabot. Újra és újra át akarják élni ezeket a jeleneteket. A pódium körül szinte vibrál a levegő, kiül az emberek arcára is a druk. Habár kegyetlenül véres egy-egy mozzanata a darabnak, izgatottságában legtöbb néző mintha mosolyogna. Csak egy pillanatra szól a feszültség, hiszen mind tudják fejből a forgatókönyvet. Hányszor látták már ezt a drámát! Valamiért jó időről-időre megnézni. Keresztülmenni azon a momentumon, amikor úgy tűnik, hogy nincs semmi esélye a lovasságnak. Nincs tét. A közönség rég tudja, hogy melyik nyer. Előre örülnek. Egyszerre végtelenül nyugodtak, hiszen látták már, hogy mi fog történni. Ugyanakkor rendkívül fel vannak csigázva, hogy szemtanúi lehetnek a fordulatnak.

Megfűjják a kürtöt. Az ellenség parancsnokai támadást indítanak. Egyre közeledik a két hadsereg egymáshoz. Csörögnek a fegyverek. Nyikorognak a kerekék, kattognak, ahogy döcögnek hepehupás úton. Dobognak a lovak, a sejtelmes zene egyre erősödik, ami tovább mélyíti ezt a feszült hangulatot. Ezzel együtt a színházlátogatók arcán mégsem rémület tükröződik, hanem örömteli várakozás. Ahogy pásztázom végig az a tekinteteket, boldog izgatottság látható rajtuk.

Kivéve egy arcocskát ott hátul. A kétségbeesés megtestesítője. Szegény pára szinte remeg a félelemtől. Minden egyes robajra összerezzen. A kardcsapásoknál behunyja a szemét, hogy ne is lássa. Ezzel óvni véli magát, legalább is a saját rettegésétől. Ha nem kell néznie, hátha meg sem történik. Egészen biztos benne, hogy a legborzalmasabb dolgok zajlanak most a színpadon.

Ki lehet ez a srác? Valami elmében sérült ember ez? Civilizáción kívül nőtt fel és soha nem látott eljátszott csatajelenetet, vagy egyáltalán színdarabot? Egyértelműen nincs fogalma arról, hogy hol van. Szemmel láthatóan reszket, ahogy az egyik sereg elkezd teljesen leszorítani a csatatérrel a másikat. Amikor már csak egy tucat katona áll a talpán az emelvényen, nem bírja tovább. Elkecseregetten elkezd kiabálni:

- Ne csináljátok! Halljátok! Mi lesz most?

Majd annyira megrémül, meg sem mer mukkanni egy jó darabig. Lefagy riadalmában, mintha hozzá bilincselték volna székhez. Mozdulatlan. Szinte hallani a gondolatait.

- Milyen erősek ezek a hatalmas harcosok! Majdnem megsemmisítették azt a hatalmas alakulatot ott magukkal szemben, pedig az ellenfél volt túlerőben! Kegyetlennek tűnnek! Hajaj, végünk van! Hogy tudja ez a sok ember körülöttem ezt nyugodtan nézni? Azzal a nagy embertömeeggel hogy elbántak ott a pódiumon! Mi lesz akkor velünk?

Egyre mélyebbre és mélyebbre húzza magát a helyén. Legszívesebben eggyé válna a székkal, vagy eltűnne a kárpit mögé, elrejtőzve a szivacsréteg és a rugók között.

- Egész biztosan végem van! Már el is intézték! Végeztek az utolsó katonával is, az ellenség egész haderejével. Most már egészen biztosan lejönnek a színpadról és lekaszabolnak itt is mindenkit.

Félelmében már menekülni sem mer. Mindeközben elégedettségtől ragyogó szemek, széles mosolyok, összecattanó tenyerek, elégedett sóhajok töltik meg az erkélyt. Csak az ő keze remeg. Csikorgás rázza fel szorongásából. Elhúzzák a nagy fenyőzöld függönyt. Lassan elül az általa felkavart kisebb porfelhő is.

- Nekünk annyi! Biztosan azért tűntek el onnan fentről, hogy azután még nagyobb erővel támadhassanak ránk. Mert hátulról fognak támadni, nem is előlről. Ebben biztos vagyok. Átlátok én a cseleiken! Végem van! Végem van! Igen! Most már egészen biztosan jönnek! Óh, jaj, kész, ez az utolsó pillanat!

Közben sorra állnak fel mellőle az emberek. Suhognak a kabátok. A cseverészések monoton zsvivaja lassan elhalkul a folyosókon is. Ott marad egyedül.

- Mindenki elmenekült. Itt hagytak magamra. Nem elég, hogy nincsenek fegyvereim, még a többi bajtársam is cserben hagy. Teljesen védtelen vagyok. Egészen biztosan meghalok.

Lekapcsolják a lámpát. Egyesével hunynak ki az égők, kísérteties árnyat hagyva maguk után. A sötétségbe boruló auditorium még félelmetesebb látványt nyújt. Szinte becsúszik a szék alá. Kintről aligha szűrődik be valami fény, csak amikor az utcán elmenő kocsik reflektora olykor megvilágítja az ülések kígyózó sorait. Valóban egy félelmetes hadsereg közeledtét mutatják. A széksorok a felvillanó városi neonreklámtól mintha menetelni látszanának. Hihetetlenül fegyelmezetten, hosszú sorfalakba rendeződve hatolnak előre. A fejtámlák, mint vörös harci sisakok árasztják el a nézőteret, bekerítve védtelen áldozatukat. Most már nincs kiút számára.

- Ezeknek mind saját számuk is van. Oda van vésve az oldalukra. Még szerencse, hogy le tudtam olvasni még az előbb. Micsoda modern alakulat ez. Ezek aztán nem játszanak. Kénytelen belátni, nincs hová bújni. Hősi halált kell hálnia az elképesztő túlerővel szemben.

A karfák fémlemezén vészjóslóan csillan a led izzó vörös villanása túloldalról. Már mellette és mögötte is katonák hosszú sora. Még jó, hogy néha egy-egy pillanatra láthat, amikor elsuhan egy jármű. Legalább tudja, mi vár rá.

Cipők dobogást szűrődik be az előtérből. Közeledés, majd távolodás hangjait veszi ki.

- Mindez csak trükk. Már bekerítették. Nincs menekvés.

A következő kamion robajánál felsejlik előtte egy tagbaszakadt alak a félhomályban. Egy rá leselkedő hatalmas óriás, oldalán valami fémesen csillog. Mostanra kétség kívül felé elemeli a fegyvert. Oda sem mer nézni. Erőt vesz magát, összeszorítja fogait. De mégis elhagyja torkát egy sikoly.

- Ne!

Hirtelen csattanás visszhangzik a páholyból. Az összekuporodott fiúcska tagjai elernyednek. Lépteket hallani. Karbantartó az, aki tesz egy utolsó kört zárás előtt. Bosszankodik, hogy miért nem rögzítették időben azt az óriási festményt még egy ponton legalább. Mindig mondta, a főnöknek, hogy ez veszélyes így. Egy óvatlan mozdulat és bármikor leesik. Már erre sincs a pénze a színháznak! Hova jutotta világ! Bezzeg, amikor 20 éve inasként elkezdett itt dolgozni... Na, mindegy is. Hiába, ő megmondta előre. Lám, most szét is hullott a keret. Egyedül szedegetheti a szétszóródott szilánkokat a pamlagról.

Ő veszi észre a fiú testét.

Éjjelre egy kissé lehűlt a levegő. Szorosan gombolom magamra a kis szövetkabátomat. Zápor is eshetett, mert a nedves macskakövek ragyogtak a lámpafényben. Lassan kopácsoltam végig az akácos mellett. Mélyet szívtam ebből a friss őszi levegőből. Csodás este volt. Egészen tehetséges ez a társulat. Szerintem legközelebb is eljövök. Remélem nem lesz ott az a fura ordibáló srác.